

stillede han sig op foran Kapellanen og betragtede ham med et gennemtrængende Blik, der flammede under de mørke Brynduske som Lyn bag en Uvejrssky.

„Jeg haaber,“ sagde han med endnu stærkt skælvende Stemme, „jeg haaber, Hr. Pastor Hansted, at De tilfulde forstaar mine Bekymringer med Hensyn til den Sag, jeg her nævnede. Jeg haaber, De med mig deler de Betæneligheder, som enhver samvittighedsfuld Gejstlig maa nære over for disse Bevægelser. . . . Jeg vil ikke skjule for Dem, at ogsaa her i Sognet har jeg begyndt at spore en Gæring, en udskejende Tendens, som det gælder om uden Skaansel at kvæle i Fødslen. En vis Væver Hansen, en lige saa uvidende som fræk Person, der er det sørgelige Produkt af denne saakaldte Højskolebevægelse, har i de sidste Aaringer forsøgt at skabe en Slags Revolutionsparti her i Menigheden, en Flok af Skrydere og Ignoranter, der vover aabenlyst at sætte sig op imod mig og ved alle Slags Optøjer søger at forstyrre Freden i Menigheden. Men jeg taaler ikke sligt! Jeg føler det som min Pligt med ubønhørlig Strenghed at kue denne Oprørs aand, og jeg haaber, Hr. Hansted, at jeg fremtidig tør stole ogsaa paa Deres Bistand i saa Henseende. Det er i det